

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE
CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. /2006/CCA

DECIZIA NR. 714/R
Ședința publică din 6 octombrie 2006

Președinte :
Judecător :
Judecător :
Grefier :

Pe rol pronunțarea asupra recursurilor formulate de pârâții **D.G.F.P. HARGHITA**, cu sediul în Miercurea Ciuc, str. Revoluția din Decembrie nr. 20, jud. Harghita și **DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV**, cu sediul în Brașov, str. Hărmanului nr. 50, jud. Brașov împotriva sentinței nr. 1270/12 aprilie 2006 pronunțată de Tribunalul Harghita, în dosar nr. /2005.

În lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care :

Mersul dezbaterilor a fost consemnat în încheierea de ședință din data de 26 septembrie 2006, care face parte integrantă din prezenta decizie și a cărei pronunțare a fost amânată la 4 octombrie 2006 și apoi la data de 6 octombrie 2006.

Curtea,

Asupra recursurilor de față,

Prin sentința nr. 1270 din 12 aprilie 2006, Tribunalul Harghita a admis acțiunea reclamantei SRL

, în contradictoriu cu pârâtele DGFP Harghita și DRV Brașov; s-a anulat decizia nr. 51 din 2005 dată de Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita; s-a anulat actul constatator nr. din 2005 și a procesului verbal nr. din 2005 încheiat de Biroul Vamal Miercurea Ciuc; fără cheltuieli de judecată.

Prima instanță a reținut în considerentele hotărârii împrejurarea că potrivit declarației de furnizor, aflată la dosarul cauzei, originea comunitară a autovehiculului este certă, astfel

că, în această situație este irelevantă susținerea potrivit căreia corectitudinea datelor înscrise în declarație ar fi îndoielnică.

S-a mai arătat că potrivit art. 16 alin. 1 lit. b din OUG nr. 1/1997, produsele originale din comunitate beneficiază, la importul în România, de prevederile acordului, prin prezentarea unei declarații dată de exportator și că aceasta este corespunzătoare normelor protocolului.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs în termenul legal pârâtele DRV Brașov și DGFP Harghita, criticând hotărârea atacată ca nelegală, susținând în esență aceleași motive de casare a hotărârii atacate și anume aplicarea greșită a legii, în condițiile în care exportatorul nu a prezentat dovezi pentru a proba originea preferențială a autoturismului, obligația furnizării acestor elemente revenind exportatorului, în fața autorității vamale a țării exportatoare, fiind invocate în drept dispozițiile art. 75 din Legea nr. 141/1997, art. 7 din HG nr. 1114/2001 și prevederile Protocolului nr. 4/1993 – art. 21 .

Examinând hotărârea atacată, prin prisma acestor considerente, precum și din oficiu, curtea constată următoarele:

Este cert că reclamanta a prezentat declarația de furnizor, (filele 10 și 55 din dosarul de fond), dar la fila 50 din dosar există o traducere a unui înscris, „verificare origine marfă Oficiul central vamă”, potrivit căruia originea mărfii în cauză nu a putut fi dovedită deși exportatorul a semnat și emis declarația de origine pe baza contractului de vânzare-cumpărare, dar că marfa descrisă nu reprezintă marfă de origine conform protocolului nr. 4 al Convenției UE/România.

Pe de altă parte, potrivit art. 21 din protocol, exportatorul care întocmește o declarație pe factură trebuie să prezinte în orice moment, la solicitarea autorităților vamale ale țării exportatoare, documentele necesare care dovedesc caracterul original al produselor în cauză, precum și îndeplinirea celorlalte condiții stipulate în acest protocol.

După cum rezultă din disp. art. 16 din protocol, acordul este aplicabil în condițiile în care este prezentat fie un certificat de circulație a mărfurilor EUR 1 (alin. 1 lit. a), fie prin prezentarea unei declarații pe factură, în cazurile specificate de art.21 paragraful 1 (alin. 1 lit. b).

Art. 21 din protocol prevede că declarația pe factură se întocmește de către exportator autorizat, care însă trebuie să prezinte în orice moment la solicitarea autorităților vamale ale țării exportatoare toate documentele necesare care dovedesc

18

Punctul aflat în divergență este valoarea documentului emis de exportator, respectiv documentul aflat la fila 56 a dosarului de fond, traducerea corespunzătoare aflându-se la fila 55.

Astfel, acest document reprezintă factura autoturismului achiziționat, în care exportatorul, respectiv Ariz Automobile declară expres că marfa, în speță autoturismul, este marfă preferențială, de origine germană.

Într-adevăr, art. 16 din Protocolul nr. 4, privind definirea noțiunii de „produse originare” și metodele de cooperare administrativă (adoptat prin Ordonanța de Urgență nr. 1/25.01.1997), prevede, ca și condiție generală, că *„Produsele originare din Comunitate beneficiază la importul în România și produsele originare din România beneficiază la importul în Comunitate de prevederile acordului, prin prezentarea:*

a) *fie a unui certificat de circulație a mărfurilor EUR 1, al cărui model figurează în anexa nr. III;*

b) *fie, în cazurile menționate la art. 21 paragraful 1, a unei declarații, al cărei text figurează în anexa nr. IV, data de exportator pe o factura, pe o nota de livrare sau pe orice alt document comercial care descrie produsele în cauza, suficient de detaliat pentru a permite identificarea lor (denumita în cele ce urmează declarație pe factura).”*

Art. 21 prevede, la alin. 1, la care, de altfel, face trimitere art. 16 alin. 1 lit. b, *„Condiții pentru întocmirea unei declarații pe factura*

1. Declarația pe factura la care se face referire la art. 16 sub paragraful 1. b) poate fi întocmită: ...

b) de către un exportator pentru orice transport constând în unul sau mai multe colete conținând produse originare a căror valoare totală nu depășește 6.000 ECU...”

Or, rezultă că pe factură exportatorul a consemnat obligația conferită de art. 21 alin. 1 lit. b din Protocol.

Din acest punct de vedere, importatorul în mod corect a arătat în declarația vamală dată organelor vamale române că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Protocolul 4/1993.

Faptul că la un control ulterior, efectuat de organele vamale germane la solicitarea organelor vamale române, s-a descoperit că în fapt exportatorul în mod greșit a indicat că marfa este de origine conform Protocolului nr. 4 nu l se poate imputa importatorului, care într-un asemenea caz beneficiază de

19
prezumția de bună-credință, organele vamale române nefăcând dovada contrară a relei-credințe a importatorului.

După cum se observă, art. 21 alin. 1 lit. b din Protocol prevede că este obligația exportatorului, deci în cazul, de față a Ariz Automobile, de a menționa pe factură dacă marfa este una de origine așa cum prevede Protocolul, și nu importatorului, în speța de față reclamanta-intimată.

În cazul în care mențiunea nu a fost corectă din partea exportatorului, acesta răspunde în fața organelor vamale germane pentru fals și uz de fals. Dimpotrivă, în măsura în care nu se poate stabili în sarcina importatorului că ar fi avut vreo contribuție la realizarea acestui fals, și în cazul de față organele vamale, respective recurentele, nu au prezentat astfel de probe, nu poate fi obligată ca ulterior să achite taxe vamale pe motiv că marfa în cauză, respective autoturismul, nu ar fi marfă de origine potrivit Protocolului 4.

Confuzia opiniei majoritare, arătată de fapt chiar în cuprinsul motivelor hotărârii date în recurs, este aceea că se referă la răspunderea exportatorilor, fără să analizeze culpa importatorului, respective a intimatei. Or, exportator în cauza de față nu este reclamanta-intimată, cum greșit se arată în opinia majoritară, ci Ariz Automobile, firma germană ce a exportat marfa (autoturismul).

Pentru aceste motive, opinez că recursurile reclamantelor sunt nefondate și ar fi trebuit respinse.

Președinte/

caracterul original al produselor în cauză, precum și îndeplinirea celorlalte condiții stipulate în protocol.

Or, în prezenta cauză, aceste documente justificative nu au putut fi prezentate la data întocmirii declarației, și după cum rezultă din verificarea de origine (fila 50), originea mărfii nu a putut fi dovedită.

În aceste condiții potrivit art. 312 alin. 1, 3 Cod procedură civilă curtea urmează a admite recursurile promovate în cauză, constatând îndeplinirea motivului de modificare prev. de art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, astfel că va modifica integral hotărârea atacată în sensul respingerii acțiunii reclamantei, pentru considerentele arătate mai sus.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E**

Admite recursurile declarate de pârâtele **D.G.F.P. HARGHITA**, cu sediul în Miercurea Ciuc, str. Revoluția din Decembrie nr. 20, jud. Harghita și **DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV**, cu sediul în Brașov, str. Hărmanului nr. 50, jud. Brașov împotriva sentinței nr. 1270/12 aprilie 2006 a Tribunalului Harghita, și în consecință:

Modifică integral hotărârea atacată, în sensul că respinge acțiunea reclamantei SC SRL
Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică la 6 octombrie 2006

Judecător,

Judecător,

Grefier,

Cu opinia separată în sensul respingerii recursurilor ca nefondate,
a domnului judecător